

Việt Cộng Dã Man còn Hơn ISIS

LS. Lê Duy San

Chúng ta đều biết bọn cộng sản, nhất là cộng sản Việt Nam, chúng không bao giờ tha thứ cho những kẻ phản bội. Đó cũng là câu trả lời tại sao, ông Nguyễn Mạnh Tường, một người nổi tiếng trong giới luật sư trí thức trong thập niên 50, 60, một người yêu nước đã đi theo Việt Minh ngay từ đầu (1945), tới năm 1956, chỉ vì phê bình thẳng thắn những sai lầm của đảng và nhà nước trong vụ "Cải Cách Ruộng Đất" mà đã bị tù đày dã man. Đến lúc gần chết và được cho sang Pháp sinh sống, ông mới dám cho xuất bản cuốn "Un Excommunié" (Kẻ Bị Khai Trừ) cũng như triết gia Trần Đức Thảo đến lúc gần chết mới dám viết "*Những lời trối trăn*" để lại cho hậu thế.

Sau đây, xin kể lại hai cái chết của hai sinh viên Việt Nam đã đi theo Việt Cộng rồi từ bỏ chúng đã bị chúng lên án tử hình và hạ sát như thế nào.

Vụ thứ nhất: Con ông Thẩm Phán Nguyễn Vạng Thọ:

Thời Đệ Nhất Cộng Hoà, Ông Nguyễn Vạng Thọ nguyên là Chánh Án toà Hoà Giải Rộng Quyền tỉnh Rạch Giá, sau là tỉnh Kiên Giang. Năm 1959, ông được Tổng Thống Ngô Đình Diệm đồng hoá cấp bậc Đại Tá và cử làm Chánh Thẩm Tòa Án Quân Sự Mặt Trận. Ông Thọ được Tổng Thống Ngô Đình Diệm ban cho thanh gươm lệnh "Tiền Trảm hậu tấu". Đây là một toà án Đặc Biệt được thành lập theo luật số 10/59 nhằm xét xử trong 3 ngày các tội ác chiến tranh chống lại chế độ Việt Nam Cộng Hoà.

Ông Nguyễn Vạng Thọ có một người con trai duy nhất được cho đi du học theo kế hoạch Colombo ở Úc. Cậu này bị nhóm "Đoàn Kết", một nhóm sinh viên Việt Cộng ở Úc dụ dỗ nhập bọn. Khi cậu ta về nghỉ hè ở Việt Nam ông bà Thọ thấy con ăn nói khác thường, sắc mùi cộng sản. Gặng hỏi mãi mới biết con mình bị nhóm sinh viên Việt Cộng kia nhồi sọ và dụ dỗ gia nhập. Ông bà Thọ đã phải vất vả để tẩy não đầu óc non dại của cậu con và lập tức chuyển cậu ta qua Canada để tiếp tục học. Cậu ta đã nhận ra ngón đòn nhồi sọ, bóp méo sự thật của VC nên không gia nhập hoạt động với SV đoàn kết Canada như năm trước ở Úc. Nhưng bọn chúng vẫn không tha. Chúng nó theo dõi con trai của Ông Thọ đến tận chỗ trọ học ở Canada. Bọn chúng gồm cả 7 đứa dụ khi cậu ta ra công viên vắng vẻ nói là để trao đổi học hành rồi bất thành linh chúng dùng búa Tomahawk (1) để giết chết cậu ta. Chúng bao vây, đập đầu giết chết con ông Nguyễn Vạng Thọ. Xong chúng còn chặt đầu nạn nhân, chắc chúng sợ nhờ nạn nhân tỉnh lại thì sự việc sẽ bại lộ, nên chúng chặt đứt đầu nạn nhân cho chắc ăn.

Búa tomahawk

Khi đem xác về Saigon chôn, bọn Việt Cộng còn nhắn tin đe dọa gia đình phải âm thầm chôn cất, chúng hăm dọa sẽ giết cả nhà nếu tin tức được loan tải trên báo chí.

Đây không phải là giết con để trả thù bố vì nếu muốn trả thù thì chúng đã giết ngay khi cậu ta còn ở Úc mà chỉ là giết người để cảnh cáo cho những ai đã theo chúng nhưng rồi lại bỏ chúng.

Vụ thứ 2: Con ông Thẩm phán Trần Thúc Linh:

Ông Trần Thúc Linh cũng là một Thẩm phán từ thời Đệ Nhất Cộng Hoà. Ông còn là "Tổng Thư ký Liên Minh Các Lực lượng Dân tộc Dân Chủ và Hòa bình Việt Nam" của Luật sư Trịnh Đình Thảo. Đây là một lực lượng do Cộng sản giật dây.

Ông Trần Thúc Linh có mấy người con học rất giỏi, trong đó có Trần Quốc Chương, sinh viên Đại Học Y Khoa Saigon. Có lẽ anh bị ảnh hưởng của người cha phần nào, do đó có một thời gian Chương đã vào Bưng theo Việt Cộng. Sau anh ta về Thành (Saigon). Nhờ thế lực của bố là thẩm phán nên không bị công an bắt giữ và làm khó dễ. Anh vẫn được đi học lại. Một hôm có hai thanh niên lạ mặt tới trường tìm gặp Chương rồi thấy

Chương bị té từ lầu ba xuống đất chết. Sau khi Chương bị chết, cảnh sát mở cuộc điều tra, nhưng không ra nguyên do cái chết của sinh viên Trần Quốc Chương.

Có người cho rằng phe quốc gia giết Chương để dần mặt ông Linh vì ông Linh thân Cộng và đang làm công cụ cho Cộng sản. Giả thuyết này không vững, vì thiếu gì trí thức miền Nam làm tay sai đắc lực cho Việt Cộng như luật sư Trần Ngọc Liểng, luật sư Ngô Bá Thành, thẩm phán Triệu Quốc Mạnh, giáo sư Đại Học Khoa Học Nguyễn Đình Ngọc, nhà văn Vũ Hạnh v.v.. Vậy mà bản thân họ, chứ đừng nói tới con cái họ, vẫn không bị bạc đãi gì, vẫn hưởng bổng lộc Quốc gia và vẫn thoải mái chống chính quyền Quốc gia! Vậy không lẽ chính quyền Quốc gia lại chỉ thanh toán con ông Trần Thúc Linh? Vậy chỉ có thể là chính Việt Cộng thanh toán Trần Quốc Chương. Vì việc bỏ bưng về thành của Chương không có sự chấp thuận của bưng biển là một sự đào thoát. Một khi đã đào thoát, tức là phản bội. Hoặc giả, trong bưng bọn Việt Cộng đã giao cho Chương một công tác nào đó mà Chương không chấp hành. Như thế cũng là bất tuân lệnh của “tổ chức”. Đó là những tội phải bị trừng trị để làm gương.

Trên đây chỉ là hai trường hợp điển hình cách giết người hết sức dã man trong hàng trăm trường hợp giết người khác nhau của bọn Việt Cộng đối xử với những người đã theo chúng rồi lại bỏ chúng. Vì thế, những kẻ đã đi theo Việt Cộng, nhất là những kẻ đã vào đảng, những kẻ đã sinh ra và lớn lên trong thời còn chiến tranh, họ đã biết thế nào là sự trả thù của Việt Cộng nên họ rất sợ sự trả thù của Việt Cộng. Do đó chúng ta không lấy làm lạ khi thấy những kẻ gọi là phản tỉnh hay bất đồng chính kiến, mặc dầu đã ra được ngoại quốc sinh sống, họ vẫn không dám có một thái độ, một lập trường dứt khoát với chế độ cộng sản Hà Nội. Đừng đòi hỏi quá đáng đối với những người phản tỉnh hay bất đồng chính kiến một khi họ được Việt Cộng cho ra ngoại quốc sinh sống. Họ còn cha mẹ, vợ con còn ở lại trong nước. Biết đâu trước khi đi họ còn phải cam kết sẽ thi hành một nhiệm vụ nào đó cho chúng.

Vụ thứ 3: Cái chết của nhà văn Y Uyên:

Y Uyên, tên thật là Nguyễn Văn Uy, sinh năm 1943 tại làng Dục Nội, huyện Đông Anh, Hà Nội. Năm 1954 anh cùng với gia đình di cư vào Nam, cư ngụ tại Hạnh Thông Tây, Gò Vấp. Anh tốt nghiệp trường Quốc gia Sư phạm Sài Gòn năm 1964, dạy học tại Tuy Hòa. Năm 1968 động viên khóa 27 Sĩ quan trừ bị Thủ Đức. Mãn khóa anh được chuyển về đóng tại Nora, Phan Thiết. Không lâu sau đó bỏ mình trong trận phục kích bên dòng suối dưới chân núi Tà Lơn, tỉnh Bình Thuận, Phan Thiết ngày 8.1.1969, hưởng dương 27 tuổi.

Là trai thời chiến, lại là một người lính chiến, thì chuyện gục ngã nơi sa trường là chuyện thường. Nhưng cái chết của chuẩn úy Nguyễn Văn Uy không phải là một cái chết bình thường. Đoạn văn trích dẫn dưới đây là của bạn bè nhà văn Y Uyên nói về cái chết bi thảm của anh do bọn lính Việt Cộng đã gây cho anh. Xin trích một đoạn trong bài “**Núi Tà Dôn và dấu chân Uy**” của Lê Văn Chính (Sương Biên Thùy) đã đăng trong Tạp Chí Văn, số 129, phát hành ngày 1 tháng 5 năm 1969 - Tưởng Nhớ Y Uyên:

“Tôi nghĩ Uy sẽ không bị chết nếu bị bắt, nếu Uy biết cách nói cho những người ở phía bên kia biết Uy là một nhà văn. Tôi cũng nghĩ đến trường hợp, sau khi bị bắt, Uy sẽ được ra Hà Nội, và giường máy tuyên truyền phía bên kia sẽ khai thác nhà văn của chúng ta. Nhưng tất cả những điều tôi tưởng tượng đều trái ngược với thực tế, một thực tế phũ phàng, tàn nhẫn: Y Uyên, sau khi chết rồi, còn bị bắn bởi mấy phát súng ở mắt, tai và đâm thêm mấy nhát dao ở hai cánh tay và hai bên hông.”

“Tôi không có mặt khi bạn hữu tâm liệt chàng, nhưng Học nói lại những nhận định như thế khi quan sát xác chết với những đầu đạn, đầu dao trên mình chàng. Có những đầu đạn người ta biết được là từ đâu, như thế nào, và người ta cũng biết được những đầu đạn nào là vô ích, là của hận thù. Trên thân xác của Uy, khi chớ về Quân y viện, có những đầu đạn thừa, những đầu dao vô lối. Những đầu đạn, vết dao không thể cắt nghĩa được. Nếu không phải là chúng có từ những thù hận ghê gớm, những chất ngất căm hờn, thì không thể làm sao tìm ra lý do giải thích sự hiện diện của chúng trên thân hình một người đã chết.”

“Từ những đầu đạn vết dao đó, tôi có một nhận định về những người ở bên kia chiến tuyến. Tôi không hiểu bằng cách nào, trong cuộc chiến tương tàn, ròng rã hơn hai mươi năm này, những người lãnh đạo cộng sản đã dạy cho binh lính của họ như thế nào để lòng thù hận chất ngất mênh mông đến thế? Tôi chấp nhận những viên đạn thứ nhất là hợp lý – Ủ, thì cứ cho là hợp lý. Nhưng những viên đạn bắn bồi, những nhát dao đâm thêm trên một xác thân đã chết là những viên đạn, những nhát dao không thể cắt nghĩa, không thể chấp nhận

được. Những người Cộng sản Việt Nam đã làm những điều dã man như thế, khởi đi từ lòng thù hận, từ sự cuồng tín. Từ đó, chúng ta có một nhận thức mới, họ mù quáng trong khi chiến đấu, họ không mảy may hiểu về những căn nguyên cuộc chiến tương tàn này.”

Trên đây chỉ là ba vụ điển hình trong trăm ngàn vụ giết người một cách dã man và tàn bạo của bọn Việt Cộng mà ông Hồ Chí Minh và đảng Cộng Sản Việt Nam đã dạy chúng. Điều ngạc nhiên và đáng thắc mắc ở đây là không hiểu tại sao ông Trần Thúc Linh, thân phụ của anh Trần Quốc Chương, một trí thức và 2 em của anh Nguyễn Văn Uy tức nhà văn Y Uyên là Nguyễn Văn Nhã, Nguyễn Văn Hương (có cha bị Việt Cộng lên án tử hình khiếm diện) đã hưởng nhiều ân huệ của VNCH lại có thể cúi đầu nhẫn tâm làm tay sai cho giặc Cộng?

Sunday, June 21, 2015
Ls Lê Duy San

Chú thích.

(1) Tomahawk, một loại búa nhỏ mà người da đỏ hay sử dụng trong các phim, ném rất xa để giết địch thủ.